

den kun ved beskikkelsen skal være dommer, stemmer med landvæsenretslovens § 8, stk. 1. Der vil herved være mulighed for, således som det også er praksis efter landvæsenretsloven, at strække formandens beskikkelse ud over hans 70. år i en afviklingsperiode, der vil kunne fastsættes efter reglen i forslaget § 5, stk. 4, 1. pkt. De to landvæsenkommisssærer skal derimod være landvæsenkommisssærer for at kunne fungere og må derfor gå af, hvis de fylder 70 eller i øvrigt ophører med at være landvæsenkommisssærer, jfr. landvæsenretslovens § 9. For de to sagkyndige medlemmer er ikke fastsat nogen aldersgrænse, men deres funktionstid vil kunne reguleres efter forslaget § 5, stk. 4, 1. pkt. Stk. 2 afviger fra KF ved at præcisere kommissionernes område lidt udførligere og ved at gøre kommissionernes myndighed i grundvandsområder, der støder op til de storkøbenhavnske indvindingsområder, afhængig af en bemyndigelse fra indenrigsministeren.

Stk. 3 om særlige kommissioner uden for Storkøbenhavn svarer til KF § 5, stk. 4, sidste pkt., idet det dog foreslås, at sådanne kommissioner skal kunne oprettes ikke alene for andre større byområder, men også andetsteds — f. eks. for en kommende industriegn. Det foreslås endvidere, at indenrigsministeren skal være frit stillet med hensyn til det arbejdsområde der tillægges de særlige kommissioner uden for Storkøbenhavn.

Efter stk. 4, 1. pkt., beskikkes formand og medlemmer af de særlige kommissioner for indtil 8 år ad gangen. Det er tanken, at de storkøbenhavnske kommissioner skal udnævnes for 8 år ad gangen, dog at der kan være tale om afgang eller kortere forlængelser efter det fyldte 70. år, jfr. stk. 1 og bemærkningerne hertil, og at der endvidere kan være tale om første gang at udnævne for kortere tid for at bringe perioden i overensstemmelse med 8-års perioden efter landvæsenretslovens § 9, stk. 3. Også kommissioner efter stk. 3 må formentlig ofte tænkes udnævnt for 8 år ad gangen, men der kan være spørgsmål om at begrænse kommissionens virksomhed til en kortere periode, f. eks. hvis kommissionens formål er arbejde i anledning af en særlig byudvikling, der en overgang giver særligt store arbejdsopgaver. Stk. 4, 2. pkt., svarer til landvæsenretslovens § 9, stk. 4, 2. pkt. Stk. 4, sidste pkt., svarer til KF § 5, stk. 4, næsts sidste pkt.

Stk. 5 er et sidestykke til forslaget § 4, stk. 1. Det må følge af kommissionernes karakter af landvæsenretter, at landvæsenretslovens regler i det hele må finde anvendelse, hvor intet andet er bestemt. Søges der efter landvæsenretslovens § 48 om fritagelse for sagsomkostninger i en sag angå-

ende indvinding inden for Københavns kommunes område, må fritagelse efter forholdets natur søges hos overpræsidenten i stedet for hos amtmanden.

Til § 6.

Efter 1926-lovens § 2, sidste stk., kan landvæsenkommissionens kendelse af parterne, landbrugsmi-
nisteriet eller indenrigsministeriet ankes til en overlandvæsenkommission. Efter lovens § 6, stk. 1, nr. 4, gælder dette dog ikke landvæsenkommissionernes afgørelser om erstatning for ekspropriationer, idet disse erstatningsspørgsmål skal ankes til særlige taksationskommissioner, der nedsættes efter reglerne i en ældre lov.

Ved vandløbsloven af 1949 blev det fastsat som almindelig regel, at både ekspropriationer og ekspropriationserstatninger i 1. instans afgjordes af landvæsenkommissionen og i 2. instans af overlandvæsenkommissionen. Under henvisning hertil og til, at overlandvæsenkommissionerne måtte antages at have tilstrækkelig sagkundskab i erstatningssager og i øvrigt kunne søge sagkyndig medhjælp efter landvæsenretslovens § 31, foreslog KF, at man i vandforsyningsloven skulle gå over til en ordening, hvorefter også ekspropriationserstatninger ankedes til overlandvæsenkommissionen, jfr. bemærkningerne til KF § 6.

Efter kommissionsforslagets fremkomst er der ved lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom givet regler om fremgangsmåden ved ekspropriationer til fordel for staten og koncessionerede selskaber. Loven har valgt en ordening, hvorefter ekspropriationskommissionerne træffer endelig bestemmelse om ekspropriationen og endvidere som 1. instans om ekspropriationserstatningen. Spørgsmålet om ekspropriationserstatningens størrelse kan derefter særskilt ankes til en særlig taksationskommission. Efter 1. betænkning af 1963 fra den kommission, der har forberedt loven, var det kommissionens tanke, at lovens regler skulle give udtryk for den principielt rigtige opbygning af ekspropriationsmyndighederne og skulle kunne anvendes ved affattelsen af fremtidige bestemmelser om ekspropriationer uden for lovens område (betænkningens side 12, spalte 2).

Indenrigsministeriet har dog fundet det rettest at slutte sig til KF's forslag. Man har imidlertid fundet det rigtigt i denne forbindelse at opgive reglen i 1926-lovens § 3, stk. 1, om, at de to sagkyndige medlemmer af overlandvæsenkommissionen (jfr. landvæsenretslovens § 15, stk. 2), som indenrigsministeren skal udnævne, skal være sagkyndige i henholdsvis vandløbsforhold og vandværksanlæg. De pågældende bør antagelig ofte — som efter landvæsenretslovens